

platným i pro zdejší území. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil, mimo jiné z těchto d ů v o d ů: Není o tom sporu, že Karel P. v době podání žaloby u zemského soudu civilního ve Vídni byl příslušníkem Rakouského státu. Jeho otcovská práva a povinnosti bylo tudíž posuzovati podle práva rakouského. Nezletilé dítě nemohlo zde mít řádné sudiště, pokud bylo považováno za manželské. Ostatně to není rozhodné, ano není žalováno dítě, nýbrž opatrovník. Podle žalobcovy státní příslušnosti byl proto příslušným jen zemský civilní soud ve Vídni a jest rozsudek jeho i pro zdejší stát závazný, tím spíše, ano tu i tam v této věci platí stejné právo hmotné i procesní.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jde předem o to, zda rozsudek zemského soudu civilního ve Vídni ze dne 8. října 1928, jímž byl pravoplatně oduznán manželský původ nezletilého žalobce Rudolfa K-a a zjištěno, že je dítětem nemanželským, působí i v tuzemsku, zejména proti žalobci, který podle dovolatelova tvrzení byl a jest příslušníkem československým. Otázku tuto zodpověděly nižší soudy právem kladně, přidrževše se právního názoru vysloveného v rozhodnutích nejvyššího soudu čís. 5997 a 6787, podle něhož cizozemský rozsudek, jímž bylo pravoplatně rozhodnuto o žalobě týkající se osobního stavu zdejších státních občanů, jest účinným i v tuzemsku, bylo-li při rozhodování použito právních zásad, které jsou vlastní i tuzemskému zákonodárství, pokud se týče nepřiči se zdejšímu právnímu řádu, takže, kdyby rozhodoval soud tuzemský podle zdejšího práva, postupoval by stejně. Také rozsudek zemského soudu civilního ve Vídni ze dne 8. října 1928 opírá se o zákonné předpisy odpovídající svým obsahem i dosahem právu platnému v republice Československé a jest jej proto uznati za platný i pro zdejší území.

Čís. 10410.

Účelem ustanovení § 11 (2) vyr. ř. jest zabrániti tomu, by nebyl znehodnocován a poškozován všeobecný majetkový stav dlužníka vnucenými prodeji a tím nebyl zmenšován úkojový zdroj věřitelstva, tvořící základ připravovaného vyrovnání. Není však jeho účelem, by umožnilo dlužníku dodržení vyrovnacích splátek.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1930, R II 457/30.)

V y r o v n a c í k o m i s a ř odložil na šedesát dnů výkon vnuceného prodeje nemovitostí vyrovnacích dlužníků podle § 11 (2) vyr. ř., by byla zamezena újma hrozící velké části věřitelů dlužníků, nezajištěných zástavním právem na nemovitostech, které se mají prodávati, poněvadž, kdyby vyrovnání bylo potvrzeno a nemovitosti dlužníků byly prodány, přišli by dlužníci o zdroj svých možných příjmů a nemohli by dodržeti vyrovnací kvoty. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh dlužníků na odklad vnuceného prodeje. D ů v o d y: Jest dáti za pravdu stěžo-

vatelce, že důvody, které se v napadeném usnesení uvádějí pro odklad exekučního prodeje dlužníkových nemovitostí, nemohou opodstatnití opatření podle § 11 (2) vyr. ř. Tento odklad má sloužiti jen k tomu, by se vyrovnací správce mohl včas o situaci informovati a by po případě mohlo býti učiněno opatření, které by umožnilo výhodnější zpeněžení objektů nedotýkajíc se zájmů věřitelů majících nárok na oddělené uspokojení. Nemůže však býti jeho účelem, by umožnilo dodržení vyrovnacích splátek, jak k tomu poukazuje již i krátká poměrně lhůta šedesátidenní. Nebylo ani na místě v tomto případě, kde řízení vyrovnací bylo již téměř ukončeno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Není odůvodněna výtká, že rekursní soud vyložil ustanovení § 11 (2) vyr. ř. nesprávně. Jaký jest smysl tohoto ustanovení a co jest jeho účelem, vyložil podrobně nejvyšší soud již v rozhodnutí č. 3148 sb. n. s. a stačí poukázati stěžovatele po té stránce na důvody tam uvedené. Tvrdí-li stěžovatelé v dovolacím rekursu, že vlastním účelem jejich žádosti jest, by mohli za souhlasu vyrovnacího správce dojednatí s peněžním ústavem smlouvu o finanční pomoci tak, by k exekučnímu prodeji jejich nemovitosti nemusilo vůbec dojíti a by tím byl jim zachován jediný zdroj jejich příjmů, bez něhož by jim splnění vyrovnání nemožným, nedoložili tím žádný z předpokladů, za nichž lze odložit, jak bylo vysloveno v onom rozhodnutí, výkon vnuceného zcizení. Neboť »prospěšnost pro výsledek zcizení«, o což především jde, stěžovatelé tím vůbec netvrdili. Není tu však ani druhého předpokladu pro odložení výkonu vnuceného zcizení, »odvrácení škody hrozící věřitelům«. Neboť, je-li účelem ustanovení § 11 (2) vyr. ř. jen, zabrániti tomu, by nebyl znehodnocován a poškozován všeobecný majetkový stav dlužníka vnucenými prodeji a tím nebyl zmenšován úkojový zdroj věřitelstva, tvořící základ připravovaného vyrovnání, nelze ustanovení toho použiti k účelu, který podle obsahu dovolacího rekursu sledují stěžovatelé svým návrhem, nehledíc k tomu, že se jejich návrh, nejša vůbec ničím doložen, vymyká jakékoliv úvaze.

Čís. 10411.

Pro nárok hospodařící osoby na náhradu škody proti Československému státu, ježto prý Státní pozemkový úřad, porušiv dohodu o zpětvzetí výpovědi, vyklidil hospodařící osobu z velkostatku a tak ji připravil o příští úrodu, jest příslušným krajský civilní soud v Praze (podle zákona ze dne 2. listopadu 1918, č. 4 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 29. prosince 1930, R I 622/30.)

Žalobce domáhal se žalobou, o niž tu jde, na čsl. státu náhrady škody, kterou prý mu způsobil Státní pozemkový úřad tím, že, prováděje pozemkovou reformu na Slovensku, nedodržel dohodu o nemovitostech